

głównego projektanta do opracowania dokumentacji oraz o części dokumentacji projektowo-kosztorysowej, która będzie sporządzona przez podwykonawców.

§ 4. Zmiana postanowień umowy może nastąpić za zgodą obu stron wyrażoną na piśmie.

§ 5. Przerwy w sporządzaniu dokumentacji projektowo-kosztorysowej, nie powstałe z winy biura projektów, mogą spowodować przesunięcie wykonania przez biuro projektów umówionych prac na inne terminy. W tych przypadkach strony są zobowiązane ustalić nowe terminy wykonania umowy.

§ 6. Biuro projektów powinno zawiadomić pisemnie zamawiającego o sporządzeniu dokumentacji projektowo-kosztorysowej lub jej fragmentów, stanowiących zgodnie z umową przedmiot odrębnego odbioru. Jeżeli zamawiający nie zgłosi się do biura projektów po sporządzonej dokumentacji w ciągu 10 dni od dnia wysłania zawiadomienia, biuro projektów może odesłać zamawiającemu dokumentację na jego koszt i ryzyko.

§ 7. Biuro projektów obowiązane jest do obrony sporządzonej dokumentacji projektowo-kosztorysowej wobec organów zatwierdzających. Koszty z tym związane ponosi biuro projektów.

§ 8. 1. Biuro projektów obowiązane jest do bezpłatnego wykonania w terminie uzgodnionym z zamawiającym uzupełnień i przeróbek dokumentacji projektowo-kosztorysowej wynikających z:

- 1) niewłaściwego pod względem technicznym wykonania prac lub ich części;
- 2) niewłaściwego opracowania kosztorysów;
- 3) wykonania prac niezgodnie z umową, założeniami projektu i szczegółowymi danymi technicznymi dostarczonymi przez zamawiającego;
- 4) naruszenia obowiązujących przepisów.

2. Jeżeli wady wykonanych robót powstały wskutek okoliczności, za które ponosi odpowiedzialność biuro projektów, zamawiający może dochodzić swych kosztów bezpośrednio od biura projektów.

§ 9. 1. Umowa o sporządzenie dokumentacji projektowo-kosztorysowej powinna być zawierana z jednym biurem projektów na całość dokumentacji bez względu na to, czy ma być ona sporządzona siłami własnymi biura projektów, czy też siłami podwykonawców (zasada generalnego wykonawcy). Zadaniem biura projektów jako generalnego wykonawcy jest koordynacja techniczna prac wykonywanych przez podwykonawców z całością dokumentacji.

2. Zasad określonych w ust. 1 nie stosuje się do dokumentacji projektowo-kosztorysowej obiektów nie stanowiących całości funkcjonalnej i użytkowej.

3. Organ bezpośrednio nadrzędny nad zamawiającym może udzielić zwolnienia od postanowienia ust. 1.

§ 10. Generalny wykonawca jest odpowiedzialny za właściwe i terminowe opracowanie całości dokumentacji projektowo-kosztorysowej; za prace powierzone podwykonawcom generalny wykonawca odpowiada łącznie z podwykonawcami.

§ 11. Podwykonawcy obowiązani są do delegowania swoich przedstawicieli na posiedzenia rady technicznej generalnego wykonawcy, a ponadto do obrony projektów w organach zatwierdzających dokumentację projektowo-kosztorysową.

§ 12. Podstawą rozliczeń między biurem projektów a zamawiającym za wykonaną dokumentację projektowo-kosztorysową jest faktura wystawiona za wyodrębnione w umowie, zakończone i oddane stadia lub fragmenty dokumentacji projektowo-kosztorysowej.

§ 13. W razie odstąpienia jednej ze stron od umowy stronie drugiej przysługuje odszkodowanie za poniesione przez nią straty i szkody. W razie odstąpienia od umowy stan wykonanych przez biuro projektów prac powinien być stwierdzony protokołarnie. Strony mogą w umowie ustalić odszkodowanie za poniesione straty i szkody na skutek odstąpienia od umowy w stosunku procentowym do wartości umowy, bez potrzeby udowodnienia rzeczywiście poniesionych strat i szkód.

§ 14. 1. W razie niedotrzymania terminu dostarczenia danych niezbędnych do projektowania i kosztorysowania, określonych w umowie zamawiający płaci biurowi projektów karę umowną w wysokości 0,05% wartości wstrzymanej dokumentacji projektowo-kosztorysowej objętej umową za każdy dzień roboczy opóźnienia.

2. W razie niedotrzymania terminu wykonania dokumentacji projektowo-kosztorysowej biuro projektów płaci zamawiającemu karę umowną w wysokości 0,05% wartości dokumentacji projektowo-kosztorysowej nie dostarczonej w terminie za każdy dzień roboczy opóźnienia.

3. Jeżeli zwłoka przekroczy 30 dni, zobowiązany płaci drugiej stronie, niezależnie od kary umownej, o której mowa w ust. 1 i 2, jednorazowo dodatkową karę w wysokości 2% wartości, od której oblicza się karę.

4. Postanowienia ust. 1 do 3 nie wyłączają możliwości ustalenia przez strony wyższych kar umownych.

1154

UCHWAŁA Nr 719 RADY MINISTRÓW

z dnia 17 listopada 1956 r.

w sprawie dodatkowych środków do popierania i rozwoju produkcji ubocznej materiałów dla potrzeb budownictwa mieszkaniowego.

W celu zapewnienia dodatkowych warunków do popierania i rozwoju produkcji ubocznej materiałów budowlanych z odpadków surowcowych dla potrzeb budownictwa przykładowego, spółdzielczego i indywidualnego oraz zaspokajania rynku Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. 1. Państwowe przedsiębiorstwa przemysłowe, z wyjątkiem przedsiębiorstw produkujących wyłącznie materiały budowlane, posiadające surowce wtórne lub inne surowce nie

objęte planem rozwoju materiałów zaopatrzeniowych, a nadające się do produkcji materiałów budowlanych mogą przystąpić do pozaplanowej produkcji tych materiałów dla potrzeb własnych przedsiębiorstwa, dla potrzeb indywidualnego budownictwa pracowników przedsiębiorstwa lub na zbył.

2. Zakłady, których zasadniczym zadaniem jest produkcja materiałów budowlanych, mogą uruchomić produkcję uboczną tylko w tym wypadku, gdy technologia produkcji i

asortyment wyrobów są zasadniczo różne od technologii i asortymentów materiałów budowlanych produkowanych w tych zakładach.

3. Zużycie surowców wtórnych na pozaplanową produkcję materiałów budowlanych zwalnia przedsiębiorstwa przemysłowe produkujące te surowce od obowiązku ich odprzedaży. Wyjątek natomiast stanowi odprzedaż surowców wtórnych innym przedsiębiorstwom państwowym, których produkcja oparta jest na wymienionych surowcach i objęta jest narodowym planem gospodarczym. W tym zakresie zobowiązuje się bezpośrednich kontrahentów do zawarcia umów szczegółowych.

§ 2. 1. Dyrektorzy przedsiębiorstw, o których mowa w § 1, powinni opracować plan uruchomienia produkcji, zestawienie potrzebnych nakładów oraz kalkulację cen wyrobów, powinni zbadać opłacalność i celowość podejmowanych inwestycji w świetle kalkulacji ekonomicznej oraz uzyskiwanych ilości materiałów budowlanych na jednostkę nakładu inwestycyjnego.

2. Produkcję materiałów i wyrobów dla potrzeb budowlanych można uruchamiać w formie wyodrębnionych oddziałów produkcyjnych, działających na odrębnym rozrachunku gospodarczym.

§ 3. Upoważnia się dyrektora przedsiębiorstwa do zakupu materiałów niezbędnych do uruchomienia produkcji, o której mowa w § 1, lub jej eksploatacji — w sektorze uspołecznionym a w razie potrzeby na rynku prywatnym, a także do udzielania zleceń w zakresie projektowania i wykonawstwa przedsiębiorstwom uspołecznionym, pracownikom własnym bądź pracownikom obcym.

§ 4. Ceny zbytu materiałów budowlanych, wytwarzanych w ramach produkcji pozaplanowej, zatwierdza prezydium wojewódzkiej rady narodowej na wniosek przedsiębiorstwa.

§ 5. Produkcja, o której mowa w § 1, podejmowana lub prowadzona przez przedsiębiorstwa, nie podlega włączeniu do planu zaopatrzenia centralnego na okres 5 lat.

§ 6. Finansowanie potrzeb eksploatacji produkcji ubocznej, o której mowa w § 1, dokonywane być może w ramach ogólnego normatywu przedsiębiorstwa lub z krótkoterminowego kredytu bankowego.

§ 7. 1. Materiały reglamentowane potrzebne do produkcji ubocznej muszą być ujęte w planie zaopatrzenia materiałowego zakładu — z wyjątkiem materiałów masowych, jak np. cement, wapno, które powinny być objęte planem terenowego zaopatrzenia materiałowego z puli woinorynkowej.

2. Potrzeby w tym zakresie powinny być traktowane na równi z innymi potrzebami.

§ 8. Wyprodukowane materiały i wyroby budowlane mogą być odprzedane przez przedsiębiorstwa produkujące je bezpośrednio odbiorcom z pominięciem odpowiednich central handlowych.

§ 9. 1. Finansowanie inwestycji dla produkcji ubocznej materiałów budowlanych i jej rozruchu może być dokonywane z kredytów handlowych, udzielanych w trybie i na zasadach ustalonych w uchwale nr 182 Rady Ministrów z dnia 11 kwietnia 1956 r. w sprawie zasad realizowania i finansowania niektórych drobnych inwestycji w zakresie mechanizacji i racjonalizacji (Monitor Polski Nr 35, poz. 417).

2. W odniesieniu do inwestycji, o których mowa w ust. 1, dopuszcza się w stosunku do przepisów uchwały nr 182 Rady Ministrów z dnia 11 kwietnia 1956 r. następujące ulgi: koszt inwestycji może wynosić do 5 mln zł, a kalkulacja ekonomiczna inwestycji powinna być oparta na założeniu spłaty kredytu w ciągu 3 lat od zakończenia inwestycji z zysków osiągniętych z tej produkcji.

§ 10. 1. W przedsiębiorstwach prowadzących produkcję uboczną materiałów budowlanych tworzy się wydzielony fundusz specjalny, zwany dalej „funduszem”.

2. Fundusz tworzy się z nadwyżek zysków ponad wysokość przypadających rat inwestycyjnych oraz z tytułu obsługi udzielanych kredytów eksploatacyjnych.

3. Szczegółowy sposób rozdziału funduszu ustala rada robotnicza łącznie z dyrektorem przedsiębiorstwa.

§ 11. W razie przeznaczenia części albo całości funduszu na budownictwo indywidualne przedsiębiorstwo może:

- 1) finansować budowę domków jednorodzinnych lub wielorodzinnych prowadzoną przez przedsiębiorstwa na sprzedaż na długoletnie spłaty według zasad ustalonych dla budownictwa przyzakładowego;
- 2) udzielać długoterminowych pożyczek bezprocentowych spółdzielniom budowlano-mieszkaniowym lub budowlanym organizowanym przez pracowników przedsiębiorstwa;
- 3) udzielać długoterminowych pożyczek bezprocentowych pracownikom prowadzącym budowę na własną rękę.

§ 12. Okres spłaty należności nie może przekraczać 20 lat.

§ 13. Warunki spłaty kredytu ustala rada robotnicza łącznie z dyrektorem przedsiębiorstwa.

§ 14. Do czasu spłacenia kredytu przez użytkownika bądź kredytobiorców prawnym właścicielem domku jednorodzinnego lub mieszkania w domu jednorodzinnym jest przedsiębiorstwo finansujące budowę lub kredytujące.

§ 15. Przepisy niniejszej uchwały w niczym nie uszczuplają uprawnień kredytowych, przysługujących pracownikom budującym domki jednorodzinne, a wynikających z uchwały nr 270 Prezydium Rządu z dnia 8 maja 1954 r. w sprawie pomocy Państwa dla indywidualnego budownictwa mieszkaniowego (Monitor Polski Nr A-59, poz. 793) oraz uchwały nr 269 Prezydium Rządu z dnia 8 maja 1954 r. w sprawie spółdzielni mieszkaniowych i zadań spółdzielczości w zakresie budownictwa mieszkaniowego (Monitor Polski Nr A-59, poz. 792).

§ 16. Wykonanie uchwały porucza się Prezesowi Rady Ministrów, Przewodniczącemu Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego, Ministrowi Gospodarki Komunalnej, Ministrowi Finansów, ministrom zainteresowanych resortów oraz przewodniczącym prezydiów rad narodowych.

§ 17. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: w z. P. Jaroszewicz